

BOOK : 1

HOME

PLAYER

GUEST

GODS OF THE GAME

THE STRIKER

A CSATÁR

ANA HUANG

PASSION
VALOGATÁS

Ő AZ EGYETLEN NŐ, AKIT AKAR... ÉS AZ EGYETLEN, AKIT NEM KAPHAT MEG.

Asher Donovan élő legenda, a Premier League kedvence, a világ legjobb focistája. Ám egy ellentmondásos átigazolás után legnagyobb riválisa, Vincent DuBois csapattársa lesz. És a két játékos összeférhetetlensége a csapat bajnoki címébe kerül. Ha újra nyerni akarnak, együtt kell dolgozniuk. Kezdetnek részt kell venniük egy szezonon kívüli tréningen.

Nem tűnik nehéznek... Aztán Asher megismeri azt, aki a tréninget tartja. A nő gyönyörű, tehetséges, és Asher képtelen kivenni a fejéből. Az egyetlen gond? Ő Vincent húga, és egyértelműen tiltott terület.

Scarlett DuBois egykori prímabalerina, akinek a karrierjét derékba törte egy tragikus baleset. Most egy neves tánciskolában tanít, de még mindig kísérti a múltja, és arra vágyik a legkevésbé, hogy a nyáron pont Asher Donovannek tartson tréninget.

Megesküdött, hogy sosem jár focistával, ám amikor a bátyja egy vészhelyzet miatt elhagyja a várost, veszélyesen közel kerül a jóképű, sármos csatárhoz. A tréninggel meg tud birkózni, de mi a helyzet egy szenvedéllyel teli szerelemmel? Az kizárt, főleg, hogy a férfi az egyetlen, aki össze tudja törni a szívét.

ANA HUANG

nevével már többször találkozhattunk a The New York Times, a USA Today, a The Sunday Times, a The Wall Street Journal és az Amazon bestsellerlistáinak élén. Leginkább a Twisted-sorozatról ismert. New adult és kortárs romantikus regényeket ír csodás alfa-hősökkel, erős hősnőkkel, sok erotikával, szorongással és romantikával. A könyveit több mint harminc nyelvre fordították le, és olyan médiumokban szerepelt, mint a Good Morning America, a Cosmopolitan és a PEOPLE magazin. Ana bevallottan lelkes utazó, imád gyönyörű helyeket szerepeltetni a könyveiben, és sosem mond nemet egy jó chai lattéra.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.anahuang.com

www.facebook.hu/PassionValogatas

www.facebook.hu/DreamKonyvek

„Ana Huang egyik rendkívüli képessége, hogy a könyvei életre kelnek. A stílusa lebilincselő és magával ragadó, az olvasó elmerül az élénk részletességgel és érzelmi mélységgel megalkotott világban. A szereplők jól kidolgozottak, egyedi hanggal és lenyűgöző tulajdonságokkal. Nem csoda, hogy a *The Striker - A csatár* olyan sok olvasót elvarázsolt a romantika, a feszültség és a szívszorító pillanatok elegyével. Alig várom, hogy a folytatást is olvashassam.”

Amazon

„Imádom a focit, ezért tudtam, hogy ezt a regényt muszáj lesz elolvasnom, és a történet minden pillanatát élveztem. Az érzelmi viharok, a feszültség, a tűz! Egyszerűen tökéletes volt! Asher lett a kedvenc Ana Huang-karakterem! És Scarlett pedig elképesztő hősnő! A fejlődése bámulatos, és lenyűgözött, ahogy a kettejük kapcsolata alakult.”

Goodreads

„Te jó ég! Őszintén, nagyon izgatottan vártam ezt a könyvet. A *Kings of Sin* és a *Twisted*-sorozat nagyon magasra tette a mércét. Szkeptikusan álltam hozzá a sportrománchoz, de ez a regény felülmúlta a várakozásaimat. Asher és Scarlett dinamikája gyönyörű, simán a kedvenc párosommá váltak az *Anaverzumban*. És a szenvedély... 10/10. Biztosan többször is újraolvasom.”

Barnes & Noble

ANA HUANG

**THE
STRIKER**

A CSATÁR

— részlet —

1. FEJEZET

ASHER

NEM LETTEM TELJESÍTMÉNYSZORONGÓ, de amikor hetvenezer ember nézi, ahogy elcseszed, az azért betesz az idegeknek.

Az izzadság a szemembe csorgott, amikor megkaptam a labdát a balszélsőtől. A tömeg őrjöngése a tetőfokára hágott, és a félelem enyhe bizsergése kúszott a zsigereimbe.

A szurkolók lelkesedése általában felspannolt. Hiszen gyermekkoromban ilyen pillanatokról *álmodtam*. Hogy profi pályán játszom, hallom, ahogy ezrek kántálják a nevemet, hogy én vezetem diadalra a csapatomat.

Az ilyen pillanatok azt jelentették, hogy megcsináltam, és hogy bizonyítottam a kritikusaimnak, tévedtek. Ezt már jó sokszor megtettem.

Hiszen én vagyok a rohadt Asher Donovan.

De ma, a Premier League szezon utolsó meccsének utolsó percében csak Ashernek éreztem magam, a Blackcastle legújabb és legellentmondásosabb átigazolásának.

Ez volt az első szezonom a csapattal, a meccs döntetlenre állt, és második helyen álltunk a tabellán a Holchester United mögött.

Győznünk *kellett* ahhoz, hogy hazavihessük a trófeát, de a meccs eddig katasztrófák tömkelege volt.

Egy lefülelt passz itt, egy kihagyott büntető ott. Teljesen szétestünk, és gyakorlatilag láttam a győzelmet kicsúszni az ujjaim közül.

A frusztráció egyre nőtt, ahogy megpróbáltam elmanőverezni a Holchester védőinek sűrűje mellett. Bocci, Lyle, Kanu, jól ismertem a trükkjeiket, de ők is ismerték az enyémeiket.

Ez a gond azzal, ha a régi csapatod ellen játszol; nincs hova elbújni.

Mivel nem akadt más kiút, egy másik csatárnak passzoltam a labdát, és próbáltam nem törődni a ketyegő másodpercekkel.

Negyven másodperc.

Harminckilenc.

Harmincnyolc.

A labda ide-oda pattogott a játékosok között, aztán az egyformán jó és rossz szerencsének köszönhetően Vincent egy ellentámadással megszerezte.

Az éljenzés halk morájjá tompult várakozásom súlyától.

Tizenhét.

Tizenhat.

Tizenöt.

Tökéletes pozícióban voltam ahhoz, hogy megkapjam a labdát. Tiszta góllövő helyzetben, de láttam, hogy Vincent tekintete a pályát pásztázza, hogy valakinek, *bárkinek* lepasszolhassa.

A pulzusom együtt lüktetett a ketyegő órával.

Gyerünk, te rohadék!

Nem volt senki más. A csapatunkban én voltam az egyetlen, aki megszerezhetette ezt a pontot. Vincent biztosan ugyanerre a következtetésre jutott, mert láthatóan megfeszülő állal végre odarúgta nekem a labdát.

A tömeg izgalma magasra csapott, de már túl késő volt.

Vincent értékes néhány másodpercnyi tétovázása utat nyitott a Holchester előtt, és ellopták a labdát, mielőtt hozzáérhettem volna.

A pályán kollektív nyögés hullámszórt végig.

Kipislogtam az izzadságot, és próbáltam koncentrálni, de a régi csapatom gúnyos pillantásai és a vakítóan fényes lámpák úgy megzavartak, ahogy *azóta* a réges-régi meccs óta nem.

Öt.

Nem sikerült a kísérlet, hogy visszalopjam a labdát.

Négy.

A híradások felvillanó szalagcímei és tévéfelvételek üvöltöttek a fejemben. *Áruló. Júdás. Renegát.* Megérte a 250 millió fontos, rekordösszegű átigazolásom, vagy én voltam a Premier League történetének legdrágább hibája?

Három.

Valami csoda folytán második próbálkozásra megszereztem a labdát.

Kettő.

Nincs idő gondolkodni.

Egy.

Elrúgtam.

A labda a lefújás éles hangjára szabadult el, és a stadionban akkora lett a csend, hogy hallottam a vér lüktetését a fülemben.

Körülöttem a csapatom döbbenetben állt, miközben a Holchester játékosai éljenezve, ugrálva ünnepeltek.

Vége.

Kikaptunk.

Az első szezonom a Blackcastle-nél – amelyikben mindenki azt várta tőlem, hogy trófeát vigyek haza – véget ért, és *vesztettünk*.

A környezetem tompa zajjá és mozgássá mosódott össze, és alig éreztem az izmaim sajgását, vagy az egyik csapattársam vigasztaló hátba veregetését.

Szinte semmit sem éreztem.

Senki sem szólalt meg, míg az öltözőhöz sétáltunk, de a rettegés tapintható volt.

Az egyetlen dolog, ami rosszabb egy meccs elvesztésénél, az utána a szembenézés az edzővel, aki alig adott nekünk esélyt, hogy leüljünk, mielőtt belekezdett.

Frank Armstrong legenda volt a foci világában. Játékosként híres volt a trükkjeiről a kilencvenes években, csapatvezetőként pedig a vezetői szerep újszerű megközelítéséről és a hajmeresztő temperamentumáról, mely utóbbi teljesen látható volt, ahogy nekünk esett.

– Ezen a színvonalon játszotok? – kérdezte. – Ez a kibaszott színvonal? Mert én mondom, a Premier League szintjének közelében sincs. Ez egy nagy rakás szar!

Koncentrációhiány, rettenetes csapatmunka, semmi összetartás – az összes gondot érintette, ami azóta sújtott bennünket, hogy a szezon közepén átigazoltam, és nem kellett zseninek lenni ahhoz, hogy tudjuk, miért.

Még az edző lecseszése közben is ide-oda forogtak a fejek köztem és Vincent között, aki a helyiség túloldalán ült.

A csapatdinamika el volt cseszve, mióta csatlakoztam. Ez részben természetes következménye annak, ha új tag kerül egy összetartó klubba; nagyobb részt pedig arra vezethető vissza, hogy én, a liga legjobb góllövője és Vincent, a klub sztárvédője és csapatkapitánya ki nem állhatjuk egymást.

Különböző posztokon játszottunk, de a rivalizálásunk hírhedt volt. Ő volt az egyetlen valódi versenytársam a sajtóért, a státuszért és a szponzorációkért – a világunkban fontos dolgokért –, de versengésünk fő forrása az volt, ami a legutóbbi világbajnokságon történt.

A vetődés. A balhé. A piros lap.

Próbáltam nem gondolni erre. Ha megtettem volna, akkor talán behúztam volna neki egyet, és kétlem, hogy az edző értékelte volna ezt a csapatmunkáról szóló kiakadása közepén.

– DuBois! Donovan!

Felkaptam a fejemet a nevem hallatán, és Vincent ugyan-
ezt tette.

Úgy tűnt, az edző befejezte a beszédét, mert a csapat többi tagja elvonult átöltözni, ő pedig ellenségesen meredt ránk.

– Az irodámba. *Most*.

Ellenkezés nélkül engedelmeskedtünk. Nem voltunk hülyék.

– Akartok tippelni, hogy miért pont kettőtöket hívtalak be? – Az edző nem várta meg, hogy teljesen becsukódjon az ajtó, mielőtt belekezdett tirádája második részébe.

Vincenttel hallgattunk.

– Kérdeztem valamit.

– Mert kikaptunk – válaszoltam. A gyomrom összeszorult a *kikaptunk* szóra.

Mindenki utál veszíteni, de a mai vereség különösen fáj, mert tudtam, hogy vannak, akik konkrétan azért drukkolnak, hogy elcsesszem a Blackcastle-nél, nevezetesen olyan Holchester United drukkerok, akik utálták, hogy a legnagyobb riválisukhoz igazoltam át.

Gyerekkoromban rengeteg károgó akadt – tanárok, akik úgy gondolták, hogy soha nem viszem semmire, foci-drukkerok, akik egyynári csodának tartottak, a sajtó, ami az életem minden területén mocskok után szaglászott –, és gyűlöltem igazolni, hogy a kritikusaimnak igaza van.

– Nem. Nem azért, mert kikaptunk! – csattant fel az edző. – Azért, mert a csapat többi tagja rátok néz fel leginkább, de ti hagyjátok, hogy a hülye rivalizálásotok kihatson a játékokra. A legrosszabb, hogy hat a morálra.

Ellenséges tekintetétől mélyebbre süllyedtünk a szé-künkben.

– Tudtam, hogy lesz egy átmeneti időszak, de azt hittem, túlléptek rajta, és megoldjátok a dolgokat, mert felnőtt emberek vagytok. De úgy tűnik, gyerekekkel van dolgom, mert itt vagyunk, a szezon véget ért, és nem tudunk felmutatni semmit, csak egy rakás hibát, amit könnyedén el lehetett volna kerülni, ha megtanultátok volna, hogy *hogyan dolgozzatok együtt, a rohadt életbe!* – Az edző hangereje minden szónál nőtt, aztán már elég hangos lett ahhoz, hogy átszűrődjön a falakon.

Az öltözőből áthallatszódó, tompa moraj észrevehetően elhalt, és szégyenpír kúszott az arcomra.

Az edző csalódottsága majdnem annyira elviselhetetlen volt, mint az, hogy nem nyertük meg a bajnokságot.

Gyerekkoromban bálványoztam őt, és a lehetőség, hogy vele dolgozhatok, nagy szerepet játszott abban, hogy kérényeztem az átigazolásomat.

Nem így képzeltem el az első közös szezonunk végét.

Vincent fészkelődött mellettem.

– Edző, én...

– Te meg se szólalj! – szakította félbe az edző. – Mi a bűdös franc volt az az utolsó harminc másodpercben? Donovan ott volt *az orrod előtt*. Passzolnod kellett volna neki azt a rohadt labdát, amikor esélyed nyílt rá. Meglátod a rést, passzolod a labdát. Ez bevezetés a fociba!

Vincent szája megfeszült. Azt nem mondhatta ki, amit mind tudtunk, hogy azért nem passzolta azonnal a labdát, mert nem akarta, hogy én lőjem a győztes gólt. A sajtó újra és újra lejátszotta volna azt a lövést, és nekem jutott volna az összes azzal járó dicsőség. Vincent ezt nem bírta volna elviselni.

Önző pöcs. Azon nem gondolkodtam, hogy én ugyanezt csináltam volna-e a helyében.

Az edző tekintete még szúrósabb lett. Elég régóta volt klubvezető ahhoz, hogy kitalálja Vincent motivációját anélkül, hogy ő szavakba öntötte volna.

– Mivel úgy akartok viselkedni, mint a gyerekek, úgy is fogok bánni veletek – közölte. – A szezonon kívüli edzést általában a játékosokra bízom, de idén nyáron nem. Ezen a nyáron mindketten keresztvedzésen vesztek részt a Királyi Balett Akadémián. Együtt.

– *Tessék?*

Vincenttel egyszerre robbantunk.

Az önvédelmi ösztönöm nem tudta felülírni az edző ítélete miatti döbbenetet. A klubok szinte *soha* nem szabták meg annak konkrét részleteit, hogyan töltsük az időt a szezonon kívül. A játékosok a világ minden tájáról érkeztek, vagyis nyáron volt esélyük hazamenni, látni a családjukat, és úgy edzeni, ahogy jónak látják.

– Már beszéltem az igazgatónővel. Rábólintott – mondta az edző. – Korábban nem mondtam semmit, mert látni akartam, hogy az utolsó meccsre össze tudjátok-e kapni magatokat, hogy nyerjünk, a kurva életbe. Nem ment,

úgyhogy *ugyanaz* a tanár tart majd nektek magánórákat a nyáron. Ő az egyik legjobb oktatójuk, és behatóan ismeri a focit. Jó kezekben lesztek.

Senkinek a kurva kezében nem akartam lenni, csak a sajátomban. Semmi bajom nem volt a balettel. Bár még soha nem kereszt-tréningeztem a technikáival, de ismertem olyan játékosokat, akik igen, és az egekig dicsérték, hogy fejlesztette az erejüket, rugalmasságukat és a lábmunkájukat.

Viszont már elkészítettem az edzéstervemet. Nem volt szükségem arra, hogy beugorjon egy idegen, és megmondja, mit tegyek.

Vincent kihúzta magát, az arca kísérteties színben játszott.

– Ne mondja, hogy ő...

– A tanárotok Scarlett DuBois lesz – közölte az edző örömtelen mosollyal. – Szívesen.

DuBois? Úgy mint...

– Vincent húga? – dadogtam. – Most viccel! Ez összeférhetetlenség.

Soha nem láttam Vincent hűgát, nem is találkoztam vele, bár hallottam beszélni róla. Közel álltak egymáshoz, amilyen mázlim van. Semmi szükségem nem volt arra, hogy a DuBois testvérpár konspiráljon ellenem.

– Nem akarok a hűgommal edzeni – jelentette ki Vincent. – Az nem... *nem*.

– Még jó, hogy egyikőtöknek sincs beleszólása a do-logba. – Az edző visszatért a normál hangerőhöz, bár így sem volt kevésbé éles a hangja. – Az igazgatónő biztosított róla, hogy ő a megfelelő személy a feladatra, aki nem fogja hagyni, hogy a személyes kötődései kihassanak a munkájára. Hiszek neki. Vagyis ti ketten *igenis* Scarlett-tel fogtok edzeni, és *igenis* komolyan fogjátok venni. És uraim? – Figyelmeztető pillantást vetett ránk. – Amikor visszatérték, ajánlom, hogy meggyőzzetek róla, hogy képesek vagytok együtt dolgozni, és nem egymás ellen, vagy a kispadon fogtok gubbasztani. Leszarom, ha te vagy a csapatkapitány vagy a csapat gólkirálya. Megértettétek?

– Igen, uram – motyogtuk.

Az edző döntött. Nem tehattünk vagy mondhattunk semmit, hogy megússzuk, vagyis egy egész rohadt nyáron a DuBois testvérekkel fogok szívni.

Az állam megfeszült.

Nem sokat tudtam Scarlett DuBois-ról, de tekintve, hogy Vincent rokona, egyvalamiben biztos voltam: nem fogom kedvelni.

Egyáltalán nem.

2. FEJEZET

SCARLETT

– MOST KICSIT GYORSABBAN! Hátra, oldalra, hátra, oldalra! – Végigsétáltam a termen, kijavítottam a diákok tartását és szögeit. – Ne keresztelkedtek hátra! Most demi-plié...

A lábam fáj, de nem törődtem vele. Elviselhető volt a valódi fellángolásokhoz képest, melyek napokig, hetekig vagy hónapokig tarthattak, és az óra végéig már csak tíz perc volt hátra. Majd akkor foglalkozom vele.

A teremben csend volt, csak a hangomat és a mozdulatok iramát követő zongoramuzsikát lehetett hallani. Haladó és mesterkurzusokat tartottam, és ezen a szinten a diákok annyira fókuszáltak, hogy egy atombomba is felrobbanhatott volna, azt sem vették volna észre.

Régen én is az egyik ilyen diák voltam, és bármennyire is imádtam a tanítást, azt kívántam, bár visszaforgathatnám az időt, hogy a másik oldalon állhassak ezeken az órákon. Akkoriban annyira mások voltak a dolgok, és...

Fejezd be! Ne feledd, nincs több önsajnálát!

Megráztam a fejem, és újra az aktuális feladatra koncentráltam.

– Gyorsítsd a ritmust, Jenna! Fel és marad... – Elakadtam, amikor a fájdalmaim erősödtek, de gyorsan összedtem magam. – Nyisd ki kicsit jobban a támaszoldalt!

Többé-kevésbé folyamatos fájdalommal és fáradtsággal éltem az elmúlt öt évben, úgyhogy incidens nélkül eljutottam a végéig.

Mindazonáltal minden akaraterőmre szükségem volt ahhoz, hogy ne siettessem a diákjaimat óra után, hogy pihentessem a lábamat, és ülhessek csendben.

Csak egy percig. Csak hogy lélegzethez jussak.

– Elnézést, miss DuBois?

Felpillantottam. Emma állt előttem, először a szoknyájával, aztán a balettdressze nyakkivágásával babrált.

– Elnézést, hogy zavarom, de híreim vannak. – Izgatottsága átragyogott szokásos visszafogottságán. – Emlékszik, hogy múlt héten voltam *A diótörő* próbatáncán? Ma közvették a szereposztást. Én fogom játszani a Cukortündért!

– Te jó ég! – A szám elé kaptam a kezemet. – Gratulálok! Emma, ez csodálatos!

Nem ez volt a legszakmaibb válasz, de Emma évek óta a diákom volt, és bár gyakorlatilag nem lehetek kedvenceink, titokban nekem ő volt az. Keményen dolgozott, remek hozzáállással, nem volt rosszindulatú a társaival, és nem is versengett velük.

A diótörő volt a kedvenc balettje. Ha bárki megérdevelte a legfontosabb szerepét, akkor az ő.

A zsűri egyik tagja voltam, de egyikünk sem tudta a végső szereposztást, amíg a rendező be nem jelentette. Még nem néztem meg az e-mailjeimet, úgyhogy lemaradtam róla.

– Köszönöm! Még mindig nem hiszem el! – mondta Emma suttogva. – Egy valóra vált álom, és ön nélkül nem sikerült volna. Szeretném... Mármint, ha ráér, szeretném, ha eljönne a bemutatóra. Tudom, hogy még csak május van, a bemutató pedig csak decemberben lesz, és általában nem megy el iskolai előadásokra, de gondoltam, azért megkérdezem. – Az arca rózsás lett. – Megint a Westbury Színházban lesz.

Westbury Színház.

A név lyukat ütött a zsigereimbe, és az izgatottságom úgy szivárgott el, mint a víz egy szitán.

Emmának igaza volt. Sosem vettem részt iskolai előadásokon. Mert azokat *mindig* a Westburyben tartották.

Támogatni akartam a diákjaimat, de a gondolatra, hogy a színház közelébe megyek, feltámadt a pánik.

– Nem muszáj – mondta Emma, aki nyilván észrevette a hangulatváltozásomat. Az alsó ajkát beszívta a fogai közé. – Az ünnepek alatt lesz, úgyhogy megértem...

– Nem, nem arról van szó. – Mosolyt erőltettem magamra. – Szeretnék elmenni, de lehet, hogy nem leszek a városban. Még nem vagyok benne biztos. Majd szólok.

Utáltam hazudni neki, de jobb volt, mint azt mondani, hogy inkább lábon szúrnám magam, mint hogy betegyem a lábam a Westburybe.

Túl sok volt az emlék. Annak szellemei, amit szerettem és elveszítettem.

– Oké. – Emma arca valamennyire visszanyerte a ragyogását. – Akkor következő órán találkozunk?

– Persze. Még egyszer gratulálok! – A mosolyom most őszinte volt. – A Cukortündér hatalmas szerep. Legyél büszke rá!

Megvártam, míg az ajtó becsukódik, és Emma elmegy, aztán reszketegen kifújtam a levegőt, és lerogytam a padlóra.

A sajtás a lábamban éles, szűrő fájdalommal erősödött, mintha a Westbury puszta említése felébresztette volna az állapotom legrosszabb részeit.

Be, egy, két, há'.

Ki, egy, két, há'.

Utáltam gyógyszert szedni, úgyhogy inkább túllélegeztem a kellemetlenségen ahelyett, hogy a vészadagért nyúltam volna, melyet a táskámban tartottam.

Szerencsére a tüneteim sokat javultak az évek során, hála az életmódváltásnak és a gondos stresszmenedzselésnek. Nem olyan volt, mint a közvetlenül a balesetet követő hónapokban, amikor alig tudtam kikelni az ágyból, de nem is volt sétagalopp.

Sosem tudtam, mikor sújt le a fájdalom vagy a fáradtság. Folyamatos készültségben kellett lennem, de az évek során többé-kevésbé megtanultam együtt élni ezzel. Vagy alkalmazkodom, vagy dagonyázom az önsajnálatban, és abból már egy életre elég volt.

Megcsörrent a telefonom. Felvettem anélkül, hogy ellenőriztem volna a kijelzőt; a kontaktjaim között csak egyvalakinek volt ez a csengőhangja.

– Lavinia látni akar az irodájában – közölte Carina minden bevezető nélkül. – Ne aggódj, semmi rossz! – Szünet. – Azt hiszem.

A sokk elég volt ahhoz, hogy egy pillanatra elterelje a gondolataimat a lábamról.

– Várj! Komolyan?

Lavinia volt a Királyi Balett Akadémia, a KBA igazgatónöje, és valószínűleg a legijesztőbb ember, akivel valaha találkoztam. Négy éve dolgoztam az akadémián, és még soha nem hallottam olyat, hogy valakit váratlanul megbeszélésre hívott.

Ez nem lehet jó.

– Igen. – Carina hangja suttogássá halkult. – Próbáltam többet megtudni tőle, de *szupertitokzatos* volt. Csak azt kérte, hogy szóljak, menj be hozzá, amint vége az órának.

– Értem. – Nagyot nyeltem. – Úristen, ki fognak rúgni!

Azért, mert nem voltam hajlandó elmenni az iskolai előadásokra? Rossz csapatjátékosnak gondol? Mármint nem voltam épp a *legjobb* csapatjátékos, de azért, mert az emberek annyira...

– Nem! Dehogyan! Ha téged kirúg, engem is ki kell rúgnia – közölte Carina. – Mi egy csomagban járunk, és mindketten tudjuk, hogy nem engedheti meg magának azt, hogy elveszítse a legjobb oktatóját és a megbízható asszisztensét. Nálam van az összes pdf-je jelszava.

Apró nevetés fodrozódott végig a szorongásom felszínén. Carina mindig tudta, hogyan érje el, hogy jobban érezzem magam.

Sok „barátot” elveszítettem a baleset után, de Carinával három éve találkoztam, amikor Lavinia vezető asszisztensként csatlakozott az iskolához. Az első nap összehozott

minket a trash valóságshow-k és a kirakók szeretete, és az-óta is barátnök vagyunk.

– Jövök – mondtam. – Hamarosan találkozunk.

Összerándulva álltam fel, de a fájdalom fokozatosan elviselhető sajjá enyhült. Vagy talán az egész csak a fejemben létezett, és csupán a váratlan megbeszélés okozta égbeszökő szorongáshoz képest volt elviselhető.

Carina telefonált, amikor odaértem, de hang nélkül *sok szerencsét* kívánt, és felfordított hüvelykujjat mutatott, amikor kopogtattam az igazgatónő ajtaján.

– Szabad!

Olyasvalaki óvatosságával léptem be, aki egy megvadult csörgőkígyóhoz közelít.

Lavinia irodája olyan takaros és kifinomult volt, mint a nő maga. Hatalmas ablakok néztek az akadémia területére, és egy művészi elrendezett fényképgaléria uralta az ajtóval szembeni falat. Az egykori híres primabalerinát karrierje minden fázisában megörökítették, a kibontakozó ifjú naivatól a nemzetközi csillagon át a visszavonult legendáig.

Maga Lavinia az asztala mögött ült, a haját kontyba fogta, a szemüvege elegáns orrán pihent, miközben iratoikat lapozgattott.

– Kérlek, ülj le! – A vele szemben álló szék felé intett.

Engedelmeskedtem, és csúfos kudarcot vallva próbáltam megszelídíteni vadul táncoló idegeimet.

– Mindketten elfoglaltak vagyunk, úgyhogy bele is vágok a közepébe. – Lavinia sosem kerülgette a forró kását. – Idén nyáron partnerséget kötöttünk a Blackcastle futballklubbal egy speciális tréningprogramra. Azt akarom, hogy te legyél a felelőse.

Tátva maradt a szám. Minden mondanivalója közül, amit elképzeltem, egy focis keresztvedzés az utolsó ötben szerepelt.

Igaz, a múltban vezettem hasonló programokat, de abban általában az első és második liga csapatai szerepeltek, nem a francos Premier League-é.

– A felelőst úgy érted...

– Te fogsz tréningezni velük. Az egyik legjobb tanárom vagy, és ismered a focit – mondta Lavinia. – Bízom benned, hogy jó munkát fogsz végezni.

Lenyeltem a reflexből jövő tiltakozást. Pontosan tudtam, hogyan érti, hogy „ismered a focit”. Végére is a bátyám volt a Blackcastle csapatkapitánya.

Viszont bármennyire is szerettem őt és a klubot, *nem* akartam edzeni őt vagy a csapattársait. A legtöbb focista arrogáns, kiállhatatlan és önző.

Én csak tudom. Régen jártam eggyel.

Vincent volt az egyetlen kivétel a focistaellenes érzéseim alól, még hozzá azért, mert családtag.

– Megtisztelő – mondtam óvatosan. – De idén nyáron tele van a naptáram, és szerintem vannak oktatók, akik alkalmasabbak a szerepre. Kisebb az összeférhetetlenség.

Lavinia leheletnyit felvonta a szemöldökét.

– Azt mondd, nem tudod félretenni a személyes érzésedet a szakmaiság kedvéért?

A *fenébe!* Egyenesen belesétáltam egy csapdába, amit észre kellett volna vennem.

– Nem, természetesen nem. Én csupán megelőzőm azokat a problémákat, melyeket mások lehetséges értelmezése okozhat. – Az első kifogást mondtam, ami csak eszembe jutott. – Nem akarom, hogy favorizálással vádoljanak.

– Majd megoldok minden esetleg felmerülő problémát. – Laviniára nem hatott a magyarázatom. – Ha ettől jobban érzed magad, csak két játékost fogsz tréningezni, nem az egész klubot.

Pislogtam, öt perc leforgása alatt kétszer leptek meg. Ez tuti rekord.

Különösnek tartottam, hogy a Blackcastle arra kéri a játékosait, hogy szezonon kívül maradjanak Londonban, de tekintve a teljesítményüket tegnap, gondolom, ez valami speciális kivétel.

A két játékosos fejlemény egyszerre volt megkönnyebülés és aggasztó.

– Felteszem, hogy a bátyám a két játékos egyike – mondtam. Másképp Lavinia tagadta volna az összeférhetetlenség dolgot. – Ki a másik?

Lavinia rövid szünet után válaszolt.

– Asher Donovan.

A gyomrom összerándult.

– *Asher Donovan?* – Akkor sem tudtam volna magamban tartani a kifakadást, ha akartam volna. – Azt akarod, hogy magánórán tréningezzem Vincentet és Ashert egész nyáron? Ki fogják nyírni egymást!

Meg sem tudom számolni, hányszor kellett végighallgatnom Vincent kiakadását Asherről, az internet pedig folyamatosan arról vitatkozott, hogy melyikük a jobb játékos. Igazságtalannak tartottam az összehasonlítást, hiszen különböző poszton játszottak, de az emberek imádták szembeállítani őket egymással.

Évekkel ezelőtt kezdődött, amikor egy ártatlan netes szavazás azt kérte az emberektől, hogy válasszák ki a legjobb feltörekvő focistát. Asher egyetlen ponttal nyert Vincent előtt, amin a bátyám nagyon kiakadt. Azóta a rivalizálásuk annyira súlyosbodott, hogy beletartozott, hogy ki keres több pénzt (Asher), kinek van a legtöbb márkaszponzorációja (Vincent), és ki nyerte a legtöbb Aranylabdát (Asher, bár ugyanannyi jelölést kaptak). A dolog a legutóbbi világbajnokságon hágott a tetőfokára, amikor Asher piros lapja valami még keserűbbé változtatta a viszályukat.

– A munkád része, hogy gondoskodj arról, hogy *ne* öl-jék meg egymást. – Lavinia arca hangyányit ellágyult. – Tudom, hogy nem fair ezt ilyen hirtelen rád zúdítanom, de amikor Frank megkeresett, megegyeztünk, hogy titokban tartjuk, amíg csak lehet, hogy ne szivároгjon ki. – Frank volt a Blackcastle vezetője. – És ő sem köteleződött el a döntése mellett a tegnapi meccsig.

Megértettem az érvelést, de ez nem jelentette azt, hogy muszáj, hogy tetszen. Ami azt illeti, minél többet gondolkodtam a dolgon, annál jobban kavargott a gyomrom.

Könnyű volt rájönni, hogy Frank Armstrong miért a fi-véremet és Ashert választotta. Az ellenségeskedésük sok problémát okozott, és ez azt eredményezte, hogy a Blackcastle elveszítette az idei bajnokságot. Jobb napokon is keserű volt köztük a helyzet, és Frank nyilván azt akarta,

hogyan helyrehozzák a dolgot, úgy, hogy közös edzésre kényszeríti őket.

Ez mind szép és jó volt, de sajnos azt jelentette, hogy én középre keveredtem.

Asher Donovan. A világ összes embere közül a másik játékosnak *muszáj* volt, hogy ő legyen. Ő volt a legtöbb nő kedvenc celebje, és az enyém is ő lett volna, ha nincs a Vincent iránti lojalitásom, a szigorú „focistával ne”-szabályom és az ő megkérdőjelezhető hírneve.

Ashert általánosságban a világ legnagyobb focistájának tartották. A csatár, aki ugyanolyan lenyűgözően játszott, mint ahogy kinézett, a megmentő, akinek a góljai számtalanszor visszahozták a csapatát a vereség széléről. De amennyire tehetséges volt a pályán, annyira ellentmondásos azon kívül. Az autóbalesetek, a bulik, a nők forgatója – mindez a pletykalapokban, amit a közvélemény úgy falt, mint gyerekek az édességet egy zsúron.

Soha nem találkoztam a pasival, de ha más játékosoknak istenkomplexusa volt, csak elképzelni tudtam, hogy az övé milyen hatalmas lehet.

– Mondhatok bármit, hogy ezt megússzam? – kérdeztem reménykedve.

Lavinia szemöldöke újabb centit emelkedett.

Visszafojtottam egy sóhajt. *Gondoltam.*

– Az órák jövő hétfőn kezdődnek – közölte. – Kereszttréningeztél már focistákkal, úgyhogy a korábbi gyakorlataid apró módosításai elegendők lesznek. Ránéztem a nyári beosztásodra is, és ennek megfelelően módosítottam. Van még kérdés?

Ez egy finom elbocsátás volt.

– Nincs – válaszoltam. – Hétfőre kész lesz egy végleges edzésterv.

– Jó. – Lavinia visszatért a papírjaihoz. – Köszönöm, Scarlett!

Oké, ez *egyértelmű* elbocsátás volt.

Amikor kiléptem az irodájából, Carina már a táskájával a kezében várt. Hat óra harmincöt volt, vagyis hivatalosan véget ért a munkaidőnk.

Elhúzta a száját, amikor meglátott.

– Ennyire rossz? – Mindenkinél jobban tudott olvasni az arckifejezéseimből.

– Egy ital mellett elmondom – közöltem. – Szükség lesz rá. Határozottan.

3. FEJEZET

ASHER

– EGY SZÁZASBAN FOGADOK, hogy te vagy DuBois húz-e be a másiknak a hónap vége előtt – jelentette ki Adil.

– Wilson, beszállsz a fogadásba?

– Totál kizárt – válaszolta Noah szárazon. – Hagyjatok ki a fogadásaitokból! Sosem végződnek jól.

– Fogalmam sincs, mire célzol, és bánt, hogy így válunk el a nyárra. – Adil a mellkasához kapott. – Amikor a hazafelé tartó gépen ülök, eszembe fognak jutni a szavaid. Fájni fognak.

– Jó. Akkor talán a következő szezonban nem fogod kavarni a szart.

– Így kell beszélni a csapattársaddal? Milyen példát mutatsz a lányoknak?

– Igen, így, és a lányom nincs itt – közölte Noah.

A fejemet csóváltam.

Noah, Adil és én a Dühödt vadkanban voltunk, a kedvenc pubunkban egy utolsó összeröffenésre, mielőtt hazarepülnek az USA-ba és Marokkóba. A katasztrófális Holchester elleni vereségünk utáni nap volt, de már mindent hallottak arról, hogy az edző arra kényszerít minket Vincenttel, hogy tréningezzünk együtt a nyáron.

Együttérzésben és figyelemelterelésben reménykedve hívtam meg őket, de több eszem lehetett volna. Adil nagyon viccesnek találta a helyzetet, Noah pedig sztoikus volt, mint egy szikla.

Rohadékok!

– Rendelek még egy kört – közöltem. – Mindjárt jövök.

Adil már Noah-t nyaggatta a nem létező szerelmi életével, Noah-t pedig túlságosan lefoglalta, hogy ügyet se vessen rá ahhoz, hogy egy biccentésnél többre fusson tőle a szavaimra.

Elindultam a bárpult felé. Kaptam néhány ellenséges pillantást, és hallottam a gúnyos puszogást, de senki nem kereste a nyílt összetűzést.

A focisták okkal kedvelték a Dühödt vadkant, ahol a pia erős, a kaja olcsó, a süketelést viszont hanyagolják. Szigorú szabályok voltak – nincs kamera, nincs autogram és nincs bunyó –, amiket három hegyméretű kidobó tartatott be, és a legkegyetlenebb tulaj a Temzének ezen a partján.

Az utolsó, aki megszegte ezeket a szabályokat, jól seggbe rúgva repült kifelé (szó szerint), és egy életre kitiltották.

Rendeltem a pultnál, majd körülnéztem a pubban. Egy csapat nő nyíltan bámult engem a sarokból, és a szájukat eltakarva kacarásztak, egy elhaladó pár pedig jól megnézett magának. A lány szóra nyitotta a száját, de nem volt esélye megszólalni, mielőtt a pasija elrángatta, felém pedig sötét pillantást küldött a válla felett.

Higgadtan kezeltem a dolgot. A bámulás és a susmorgás a helyszínnel járt, és legalább nem voltak paparazzók, akik abban reménykedtek, hogy lebuktatnak.

– Tessék. – Mac, a tulaj átlökött két korsó sört (nekem és Noah-nak) és egy kólát (Adilnak) a pulton. – Most kurvára ne borítsd ki!

– Ne már, Mac, még mindig ki vagy akadva a múlt heti miatt? Nem rontottuk el a zenegépet.

A Dühödt vadkan azon kevés pubok közé tartozott, ahol volt zenegép, és Mac baromi büszke volt rá.

Sötéten nézett rám, ráncos arca haragos volt. Leszarta a celebeket, és ugyanolyan valószínűséggel cseszett le egy filmsztárt, mint egy átlagos flótást. Ezért szerettük.

Elvigyorodtam.

– Ne öntsem ki. Megértettem.

Két kezemben egyensúlyoztam a három poharat, megfordultam... és abban a minutumban ráöntöttem az egyiket a mögöttem állóra.

Védmemre szóljon, hogy a nő egy pillanattal korábban még nem volt ott, és olyan közel állt, hogy nem tudtam volna időben elkerülni őt, hacsak nincs hátul is szemem.

– Jézus Mária! – robbant fel mögöttem Mac, miközben a lányból kiszakadt egy sor olyan ízes káromkodás, amitől egy matróz is elpirult volna.

Soha nem gondoltam volna, hogy egy ilyen törekeny külsejű nő össze tudja fűzni ezeket a konkrét szavakat ebben a konkrét sorrendben. Lenyűgöző volt.

– A francba, sajnálom! – Letettem a poharakat, fogtam egy rakás szalvétát, és megpróbáltam segíteni neki felitatni a pólóját. – Nem láttalak.

– Rájöttem. Én... – Felpillantott, és az arcán átsuhanó felismerés vicces lett volna, ha nem nekem címezte volna. – *Te!*

Felszaladt a szemöldököm. Megszoktam, hogy különféle reakciókat váltok ki az ellenkező nemből, de a rémület általában nem tartozott közéjük.

– Találkoztunk már? – kérdeztem. Az a *te* kicsit személyesnek hangzott.

Szinte biztos voltam benne, hogy nem. Ha kereszteztük volna egymás útját, arra emlékeztem volna.

Objektívan, kétségtelenül bámulatos volt. Fényes, fekete haj, makulátlan bőr, dús szempillákkal keretezett világoszürke szempár. Úgy nézett ki, mint egy klasszikus hollywoodi szépség, Ava Gardner és Hedy Lamarr keveréke.

De ez több volt a külsejénél. A munkám során sok gyönyörű nővel találkoztam, de ebben a lányban volt valami... még sörfoltos pólóban és farmerben is olyan eleganciát árasztott, amit nem lehetett megvásárolni vagy megtanulni. Ezzel születni kell.

– Nem, még nem – válaszolta. – De tudom, ki vagy. – A hangjából érződött, hogy ez nem feltétlenül jó dolog.

Érdekes. Talán egy Holchester szurkoló.

Remélem, nem.

– Hát, akkor kicsit igazságtalan, hogy te tudod a nevedet, én pedig nem tudom a tiédet – ugrattam.

Nem jártam senkivel. Ha a világ legnagyobb focistája akartam lenni, nem pazarolhattam időt vagy energiát egy komoly kapcsolatra. Sokan állították volna, hogy *már* én vagyok a legnagyobb focista, de világbajnokságot még nem nyertem, és amíg ez nem történik meg, nem használhatom ezt a címet.

Viszont egy kis flörtben nincs semmi rossz, vagy *sok* flörtben, ha erről a titokzatos lányról van szó.

– Az élet nem mindig igazságos – közölte vidáman.

A melllette álló nő motyogott valamit az orra alatt. Gyanúsán úgy hangzott, hogy „*erre hamarosan rájön*”, de nem voltam benne biztos.

Őszintén, a lány annyira magával ragadott, hogy addig a pillanatig fel sem tűnt, hogy egy barátnőjével van.

– Ez esetben megelégszem a számmal. – A pólója felé biccentettem. – Jövök neked egy új felsővel.

– Ó, *megelégszel* a számommal? – A szemében még jobban csillogott az öröm.

– Aha. Lehet anonim a dolog, ha akarod. Semmi név, csak egy szám, hogy vehessek neked egy új pólót, vagy kifizessem a tisztítót, természetesen.

– Hogyne. Tuti csak arra fogod használni a számomat.

Vállat vontam, a szám sarkában mosoly játszott. A tegnapi meccs óta nem éreztem ilyen gondtalannak magam. Mégiscsak jó ötlet volt eljönni a pubba.

– Azt nem garantálhatom, hogy a jövőben nem fog változni a helyzet, de egyelőre tiszták a szándékaim. – Feltartottam a kezemet. – Esküszöm!

Tényleg venni szándékoztam neki egy új felsőt, úgyhogy nem hazudtam. Gyakorlatilag.

– Amennyire hiszek a *játékosok* ígéreteiben... – Ahogy kihangsúlyozta az utolsó előtti szót, világos volt, hogy nem a munkakörömre céloz. – Tisztelettel vissza kell utasítanom. Meg tudom engedni magamnak a tisztítót, és nem szeretek személyes információkat kiadni idegeneknek. – Felvonta az egyik szemöldökét. – Próbálg meg több sört

nem ráborítani a gyanútlan elhaladókra. Pocsékba megy a jó sör.

Döbbsenten bámultam, ahogy elsétált. A barátnője követte, félig nevetett, félig lopott pillantásokat küldött felém úton a kijárat felé.

Mi a fene történt?

Nem emlékszem, mikor utasítottak vissza legutóbb. Meglepő módon nem feldúlt lettem; kíváncsivá tett.

Jézusom! A pasit, aki bármelyik lányt megkaphatta, akit csak akart, lenyűgözte az egyetlen, akire nem hatott. Két lábon járó klisé vagyok.

– Pff. *Durván* leállított. – Adil hangja rázott fel a bódulatomból. Észre sem vettem, hogy Noah-val felém tartottak. Elvette az üdítőjét a pultról, és rám vigyorgott. – Biztosan ő is nézte a tegnapi meccset, és úgy gondolta, hogy szarul játszottál.

– Fogd be! – mondtam, de nem figyeltem rá igazán.

Túlságosan a sötét haj és a kék farmer villanására koncentráltam, ahogy eltűnt az ajtón át.

Eddig soha nem láttam Titokzatos Lányt, de valamiért az az érzésem támadt, hogy nem utoljára futottunk össze.

A következő héten viszonylagos szabadságot élveztem. Együtt lógtam a barátaimmal, régi sorozatok ismétléseit néztem, és elvittem a kedvenc sportautóimat egy körre, vagy háromra. A foci feltüzelt, de a vezetés lenyugtatott, és irigylésre méltó gyűjteményt halmoztam fel luxusautókból, melyeket mindennapi elintéznivalókhöz vagy versenyzésre használtam.

Viszont az első órához a Királyi Balett Akadémián egy jellegtelen autót választottam. A paparazzók elég nagy gondot jelentettek, és nem volt szükségem arra, hogy egy élénkvrös Ferrari harsogjon minden mozdulatomról.

Amikor megérkeztem, halvány elégedettséget éreztem Vincent Lamborghinijének hiánya láttán. Ő nem vezetett álcaautókat, úgyhogy tudtam, hogy még nincs itt.

A bejárathoz közel parkoltam. A gondolataim megoszlottak a rettegett keresztedzés és a lány között, akibe előző héten botlottam bele.

Nem tudtam, miért gondolok rá még mindig. Csak pár szót váltottunk, és semmit sem tudtam róla azon kívül, hogy ki tudja fizetni magának a tisztítót, és nem szeret „személyes információkat kiadni idegeneknek”.

A szám mosolyra húzódott az emlékre.

Nem sok mindent kívántam a futball világán kívül, de lemondtam volna az egyik autómról, hogy újra láthassam.

Talán.

Lehetséges.

Mindenképpen.

Talán jó, hogy nem adta meg a nevét és a számát. Nem volt szükség ekkora figyelemelterelésre az életemben.

Beléptem az épületbe, jelentkeztem a csillogó szemű recepciósnál a pultnál, és az iránymutatása szerint mentem a teremig.

Egy olyan épületben, ami mintha egy, a régensség korában játszódó film díszletéből lépett volna elő, a Király Balett Akadémiát ugyanis világok választották el a Blackcastle izzadt, funkcionális területétől. Voltak festmények balerínákról, fényképek balerínákról, bronzszobrok balerínákról... gyakorlatilag balerínák mindenütt.

Azt hiszem, a visszafogottság nem az erősségük.

Igaz, hogy a Blackcastle létesítményeinek minden lehetséges felületére a csapatunk logóját nyomták, úgyhogy nem kellene követ vetnem rájuk.

Épp időben értem a teremhez, hogy lássam, ahogy az előző óráról kiszállingóznak a diákok.

Korán jöttem, úgyhogy hátrahúzódtam, megvártam, míg az utolsó ember befordul a sarkon, aztán besurran-tam. Szerencsére még egyik DuBois testvér sem volt itt, úgyhogy megragadtam a lehetőséget, hogy szemügyre vegyem a környezetet.

Eddig még soha nem jártam balettelőadáson, próbate-remben pedig pláne nem, de pontosan úgy nézett ki, ahogy képzeltem.

Egy tükörrel borított fal egy sor, hatalmas, boltíves ablakot tükrözött vissza, melyek az akadémia szépen gondozott kertjére néztek. Egy fából készült rúd húzódott végig a termen, a padló pedig olyan fényesen csillogott, hogy szinte láttam rajta a tükörképemet.

Az egyetlen oda nem illő tárgy egy hatalmas táska volt, ami a sarokasztal peremén egyensúlyozott. Úgy tűnt, belegyömöszöltek egy pulóvert, egy könyvet, és... amit az emberek még a táskájukban tartanak.

A tartalma súlya biztosan túl sok volt az agyonstrapált táskának, mert a hősiek próbálkozás után, hogy egyenesben maradjon, felborult, és a holmik fele nagy robajjal a padlóra borult.

A könyv a földnek csapódott, tollak gurultak erre-arra, egy sál pedig álmódzva alászállt egy kis dobozra.

Félig arra számítottam, hogy valaki berohan, és ránéz a felfordulásra, de nem jött senki.

Szedjem fel a szétszórt tárgyakat, vagy várjam meg, míg a tulajdonosuk visszatér? A magánszféra megsértése lenne, ha az előbbit választanám?

Csszze meg! Furább lenne, ha a nő besétálna, és azt látná, hogy a szétszórt holmiját bámulom anélkül, hogy bármit is tennék.

Odasétáltam, és elkezdtem visszapakolni a táskába.

Pulcsi, könyv, tollak, sminkcuccok, kulcsok, vizespalack, harisnya, hajlakk, vászoncipő, gyógyszer, törülköző, melegítőpárna, varrókészlet, *még egy* könyv... Jézusom, ez olyan, mint Mary Poppins varázstáskája! Hogy a fenébe tudta mindezt begyömöszölni egyetlen táskába?

Betettem egy fehérjeszeletet a napszemüvege és az gumi-szalagjai közé. Nem tudtam, hogyan...

– Mit művelsz?

Felpillantottam, és a válaszom azonnal szörnyethalt.

Nem. Ez lehetetlen.

Felkötötte a haját ahelyett, hogy leengedte volna, balett-dresszt viselt, a combján lábmelegítőt és lapszoknyát póló és farmer helyett, de összetéveszthetetlenül *ő* volt.

A lány a pubból.

Ugyanolyan éjfekete volt a haja, ugyanolyan vörös az ajka, ugyanolyan metsző szürke a szeme, ami most épp lyukat égetett az arcomba.

Ha nem éreztem volna a tekintete tapintható forróságát, azt gondoltam volna, hogy pusztán a gondolataim erejével idéztem ide.

– Nem szaglászom. – Felocsúdtam a sokkból, és a megadás jeleként feltartottam a kezemet. – A táska leesett, csak összeszedtem a cuccokat.

A lány erre bizalmatlan tekintettel válaszolt, miközben felém sétált, vagyis inkább a táskája felé.

Tudhattam volna, hogy táncos. Még a pubban is egy táncos eleganciájával mozgott, a tartása tökéletes, a mozdulatai simák és folyamatosak voltak. De miközben a Dühödt vadkanban halvány nyugtalanságot éreztem belőle áradni, itt olyasvalaki könnyedségével mozgott, aki teljesen az elemében van.

– Ide jársz? – kérdeztem.

Úgy tippeltem, hogy a húszas évei közepén jár, ami az iskola korcsoportján kívül esett. De talán szakmai tréningen vesz részt.

A száján halvány mosoly suhant át.

– Így is mondhatjuk.

– Akkor ez egy jel. Mekkora az esélye, hogy kétszer futunk össze? – Reméltem, hogy az órarendünk fedi egymást ezen a nyáron. Az, hogy őt látom, talán kicsit elviselhetőbbé teszi a kényszeredzéseket. – Most már el kell árulnod a nevedet. Így illik.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy hamarosan megtudod – közölte szárazon.

Lehajolt, hogy visszaszerezze a sálját, én pedig a földön maradt könnyvet vettem fel. Felismertem a viseltes sárga-zöld borítót.

– Leo Agnelli – mondtam elismerően. – Jó ízlésre vall.

A kezünk súrolta egymást, amikor a könnyvért nyúlt, és elektromosság futott végig a karomon. Annyira éles volt, annyira váratlan, hogy majdnem elejtettem a kötetet.

Mi a fene?

A lány ledermedt, amitől eltűnődtem, hogy vajon ő is érezte-e, de az arca kifürkészhetetlen maradt.

– Te Leo Agnellit olvasol. – A hangjában jó adag szkepticizmus érződött.

– Néha-néha. – A kis áramütést biztosan a ruháink statikussága okozta. Ez lehetett az egyetlen lehetséges magyarázat. – Próbálj kevésbé meglepődni, Chloe! Ígérem, másban felérek a „hülye sportoló” előítéleteidhez.

Felnevetett. Gyorsan leplezte, de elkésett. Hallottam, tudta, hogy hallottam, és a képességem, hogy mosolyt tudtam előcsalni belőle, talán a pocskék hetem fénypontjának bizonyult.

– Nem Chloénak hívnak – válaszolta.

– Gondoltam, hogy nem, de mivel nem vagy hajlandó elárulni, hogy igazából mi a neved, tippelgetnem kell, míg el nem találom, Alice.

– Ez *nagyon* gyorsan unalmas lesz.

– Szerencsére van egy egyszerű megoldás a problémára.

A normálisnál nyomulósabb voltam, de visszább vettem volna, ha a kényelmetlenség bármi jelét látom. Viszont a nevetés csillogása a szemében azt üzenté, hogy nem olyan bosszús, mint amilyennek mutatja magát... és még nem húzta el a kezét.

Biztosan ugyanarra a következtetésre jutottunk, mert egyszerre néztünk le a kezünkre.

A levegő vibrált a hirtelen feszültségtől, és újabb elektromos szikra cikázott végig rajtam.

Az első fényes volt és rövid, mint a villámlás egy derűs égen. Ez lassabb volt, erősebb, és a forróságától úgy éreztem, mintha a Markovic Stadionban futnék köröket, és nem egy légkondicionált táncteremben állnék földbe gyökerezett lábbal.

Titokzatos Lány nagyot nyelt, és még a légkondi egyenletes zümmögése sem nyomta el a pulzusom dübörgését.

Próbáltam kitalálni, mit mondhatnék még, de nem emlékeztem, miről beszélgettünk, vagy hogy mit keresek itt.

Nem voltam ennyire szétesve egy lány közelében a balsorsú belezúgásom óta Hailey Bromptonba (Brightonba költözött ötödikben, és összetörte a szívemet).

Az izgalom, hogy újra látom Titokzatos Lányt, remegéssé szelídült.

Hogyan lehet rám ilyen erős hatással, amikor alig ismerem őt? Talán a közelség mégsem jó dolog. Ha lenne eszem, távol maradnék és a céljaimra koncentrálnék: bajnokság a Blackcastle-lel, aztán európai és világbajnoki trófea.

A megmagyarázhatatlan érdeklődésem ez iránt a lány iránt *sehova* nem fér bele az egyenletbe.

A flörtölés egy dolog, a fókusz elvesztése egy másik.

– Essünk túl ezen! – Egy ismerős, kérértlen hang vágott át a feszültségen.

Vincent sétált be, az épületben is napszemüvegben, mint egy seggfej.

A lány végre elrántotta a kezét, és belökte a könyvet a táskájába.

Én is leejtettem a karomat, bár az enyhe bizsergés megmaradt.

– Ideje volt, hogy felbukkanj – közölte a lány, az arca láthatóan vörösebb lett, mint korábban. – Azt hittem, fel kell hívjalak, hogy emlékeztesselek a mai órára.

– Nagy volt a forgalom, és gyakorlatilag pont időben érkeztem. Nem az én hibám, hogy te mindenhová korábban állítasz be. – Vincent levegőnek nézett, hogy a lányra koncentráljon. – Kezdheljünk?

A lány és a fókusz elvesztése miatti rossz előérzetem dacára halvány féltékenység kúszott a zsigereimbe könnyed évődésüktől.

– Ismeritek egymást? – kérdeztem a lehető leglazábban.

A lány nem olyan típusnak tűnt, akinek bejönne Vincent, de furább dolgok is történtek már.

A lány szóra nyitotta a száját, de Vincent megelőzte.

– Persze. – Úgy nézett rám, mint egy gyengeelméjűre. – Ő a húgom.